

Dosar nr. 2ra-1635/21

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător – N. Mazur

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători – V. Sîrbu, D. Dulghieru, V. Buhnaci

ÎNCHEIERE

17 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Chirică Ruslan, prin intermediul avocatului Cebotari Andrei,

în cauza civilă la cererea înaintată de Chirică Ruslan împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la încasarea prejudiciului moral, cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor de judecată și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 16 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Chirică Ruslan, prin intermediul avocatului Cebotari Andrei, fiind menținută hotărârea din 01 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă:

La 02 septembrie 2020, Chirică Ruslan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la încasarea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești în mărime de 100000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 10500 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la 02 noiembrie 2019, între reclamantul Chirică Ruslan și vecinul său, Bulimar Fiodor, a avut loc o altercație verbală, în urma căreia a chemat poliția, iar la 27 decembrie 2019, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al SUP IP Cantemir, reclamantul a fost recunoscut în calitate de bănuț în cauza penală nr.2019430489.

Potrivit organului de urmărire penală, la 02 noiembrie 2019, în jurul orei 10.00, reclamantul Chirică Ruslan a pătruns ilegal în curtea domiciliului lui Bulimar Fiodor fără consimțământul acestuia și l-a amenințat cu răfuială fizică.

La 21 ianuarie 2020, prin cererea depusă de avocat procurorului, s-a solicitat scoaterea lui Chirică Ruslan de sub urmărire penală în legătură cu faptul că nu există faptul infracțiunii și examinarea acțiunilor lui Bulimar Fiodor sub aspectul infracțiunilor prevăzute de art. 179, 311, 312, 352 din Codul penal, iar în luna mai 2020, i s-a adus la cunoștință ordonanța procurorului Procuraturii Cantemir din 20 ianuarie 2020 prin care reclamantul a fost scos de sub urmărire penală, deoarece în acțiunile lui lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art.179 alin. (2) din Codul penal, și clasat procesul penal.

Prin urmare, potrivit reclamantului, dânsul a fost neîntemeiat bănuit de comiterea unei infracțiuni grave și pe tot parcursul urmăririi penale a fost supus unor rele tratamente, trăind stări de nesiguranță și nedreptate, fiind încontinuu telefonat de către procuror și îndemnat să-și recunoască vinovăția și să se împace cu partea vătămată, Bulimar Fiodor, astfel fiind persecutat, pe când reclamantul era sigur că nu a săvârșit nicio infracțiune, ci dimpotrivă, el aflându-se pe proprietatea sa, a fost agresat verbal de pretinsa parte vătămată, fiindu-i aduse acuzații total nefondate.

Prin hotărârea din 01 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 16 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Chirică Ruslan, prin intermediul avocatului Cebotari Andrei, fiind menținută hotărârea din 01 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că pentru a fi întemeiate pretențiile de încasare a prejudiciului material și a celui moral în condițiile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, în primul rând acestea trebuie să fie pasibile reparării prin prisma art. 3 din lege, în condițiile respectării cumulative a dispozițiilor art. 6 al aceleiași legi.

Potrivit opiniei instanței de apel, acțiunile organului de urmărire penală de recunoaștere a reclamantului Chirică Ruslan în calitate de bănuit din speță, nu pot fi calificate drept acțiuni de tragere ilegală la răspundere penală în sensul enunțat în art. 3 din Legea nr.1545. Or, articolul 2 alin. (1) din legea indicată, identifică expres că, în sensul prezentei legi, acțiuni ilicite sunt acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Art.50 din Codul penal identifică răspunderea penală ca fiind condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege, iar drept rezultat doar acțiunea de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit în condițiile statuate în art. 63 alin. (1) și art.64 (alin.1) din Codul de procedură penală, nu poate fi calificată drept o acțiune de condamnare publică.

La 15 septembrie 2021, Chirică Ruslan, prin intermediul avocatului Cebotari Andrei, a declarat recurs împotriva deciziei din 16 iunie 2021 a Curții de Apel

Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar a invocat argumente similare celor din acțiune și cererea de apel.

La 28 octombrie 2021, Procuratura Generală a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea acesteia.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Chirică Ruslan, prin intermediul avocatului Cebotari Andrei, este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 16 iunie 2021 și expediată participanților la proces la 19 august 2021 (f.d. 152), însă la materialele cauzei nu se regăsesc înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurentă. Astfel, având în vedere faptul că recursul a fost înregistrat la 15 septembrie 2021, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură

civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs înaintată de Chirică Ruslan, prin intermediul avocatului Cebotari Andrei.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Chirică Ruslan, prin intermediul avocatului Cebotari Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru